

Myndirnar hava vit lænt frá Matrikkulstovuni og Fornminnissavninum

halda fram.«

Hann var so harðmæltur, at tær hoyrdu tað allar. Onkur snaraði smoykin høvinum, ein onnur smálæði fyrri seg sjálva, men eingin ónti aftur. Tær bara tutlaðu sínámillum.

Hann rópar á ein krambakallin, biður hann fara niðan í fiskahúsið og siga við Poulinu og Onnu, at koma tær ikki til arbeiðis, so ringir hann eftir læknanum. »Eg átti kanska at farið sjálvur. Tað er helst ikki ráðiligt at senda henda rosinupilkaran,« mutlar hann fyrri seg sjálvan og gánar niðan móti fiskahúsinum aftan á honum.

Fiskafólkini eru farin til verka. Tær ungu fáa sær eina bery tær og tær bera útum. Tær sum eldri eru breiða. Aðruhvørja ferð skal sterturin venda móti tær og aðruhvørja ferð uggnar. Tær standa boygdar fram yvir, taka ein fiskin fyrri og annan eftir og leggja hann tilrættis. Tær duga væl at handfara fiskin. Tað fellur so lætt, tá hetta er sama mánagongdin ár um ár. Handilsmaðurin sigur einki við tær, letur tær breiða í friði. Men hann hevur eyguni eftir teimum ungu, sum bera útum við bery, tí um tær ikki báðar stoyta av samstundis, so kemur fiskurin ikki at liggja flatur, men kemur niður á plássíð at liggja í rulki.

Tá loysir hann av: »Óreint sláist í labbarnar, liða beryna sundur, so tað brakar eftir. Hvussu kunnu nøkur amboð halda hjá slikum bullvirkjum. Eg havi trúttáð inn í tykkum, at tit skulu stóðga á, og so skal onnur siga: nú! so hálva báðar í senn. Hetta unga slaggið, tað lærist ikki uppá tað heldur.« Av og á brotnaði ein beryarmur, og tá var hann ikki mjúkur í orðum: »Hetta unga slaggið, tað eigur hin verst sjálvur. Eingi synd at ripa tykkum beryna um rygg-in.« »Tað var eitt brák á henni, tá vit tóku hana,« læt í aðrari av teimum. »Har liggur ein nýggj bery, takið hana, og standið ikki har sum ryssa upápi yvir deyðum fyli.«

Nú koma 6 konufólk út eftir vegnum. Tað eru tær, sum búgva inni í botninum, hava langan veg at ganga. Tær hava gingið sum fyrri livinum, eru upp-tusnaðar í andlitinum og tiva. Tá ið tær nærkast, royna tær at smárenna og sleppa sær inn á fiskaplássíð millum hin

konufólkini, so hann ikki sær. Nei, tað eydnaðist ikki. Hann fær eyga á tær og rópar: »Nú fyrstani koma tit, slabbandi skankarnar eftir tykkum. Tit skulu ikki lumpa meg.« Hann hálar urið úr vestalummanum og hyggur at tí. So tekur han vinstru hond niður í jakkalumman eftir eini svartari litlari bók og fer at skriva: »Eg veit fullvæl, hvussu tit eita, tit mugu ikki halda, at tit skulu fáa somu løn sum hinar, nei fananstið.« Tær mæltu ikki orð, vóru pøstar av gongdini, fóru bara stillisligani at bera útum og breiða, tær kendu arbeiðslagið. Men tá ið ein lóta var fráliðin, læt í einari av teimum: »Tað likist honum at skava nøkur oyra av tí sindrinum, sum er.«

Av og á fór hann inn í krambúðina at kanna b arometrið og ringja til hinar handlarnar at vita, hvussu teir mettu um veðurlikkindini. Hann ringdi eisini til bygdin var klár ella ein sortubakki stóð vesturi í havi. Og skuldi tað hent, at eitt æl kom inn úr havinum, so bað hann teir vælsignaðir at ringja beinanvegin og siga frá.

Nú hann var komin út aftur á plássíð, er hýurin batnaður. Hann gongur aftur og fram millum fiskafólkini, brikslar og hevur hug at siga eitt og annað skemtligt, serliga við tær ungu. Ein teirra spyr, um barometrið gongur upp. »Ja,« sigur hann, »nú er tað komið upp á meget smukt.« »Ja, eg haldi meg siggja tað,« sigur hon, og tær flenna allar í kiki. »Í morgun stóð tað á storm,« læt nú í einari av teimum eldru. »Tað er ikki altíð so illa meint, sum tað er sagt. Arbeiðið ú so hugaliga, fáíð alt útum. Hetta verðurein góður dagur í dag.« So fór hann inn aftur í krambúðina.

Klokkan fer at nærkast middegi, nú er liðugt at breiða, og øll plássini liggja snjóhvít. Ikki er skýggi fyrri sól, men ikki er vandi á ferð, tí hetta er so mikið turrur fiskur, at hann loypist ikki, so tað slepst undan at breiða stertabreiðing.

Handilsmaðurin bað tær nú fara heim. »Heldur dagurin sær, so verður ikki farið at leggja saman fyrr enn um 4-tíðina. Tit hoyra lúðurin og siggja flaggið. Men kemur eitt æl, so mugu tit koma rennandi beinanvegin at kasta saman í rúgvur og tveita máttur omanyvir. Tá

Framhald á síðu 16

fer lúðurin í gongd í somu køtu, sum teir boða frá ælingi úr vesturbýgdunum.« — Tær, sum skuldu keypa okkurt, fóru inn í krambúðina, meðan hinar skundaðu sær heim at eta døgurðapottin útá.

Dagurin helt sær. Sólskin og eitt lítið lot vestaneftir. Eingin ringdi úr vesturbýgdunum, tí har var klárt úti í havsbrúnni. Handilsmaðurin kom av og á út í tún, stóð og skimaðist upp á luftina ymsar vegir, fór niðan á fiskaplássíð og tók um nakkan á einum fiski, soleiðis at bara tummilin var omaná og hinir 4 fingrarnir inni undir, helt hann út frá sær og kannaði eftir, um sterturin bognaði. Gjörði hann ikki tað, var fiskurin fullturrur. Men var hann linari, so kanska 3/4 ella 7/8 turrur.

Nú var liðið so væl út á dagin, at tað var tíð at leggja saman, tádmátti ikki draga so langt út, at fiskurin ránaði upp aftur. Ein krambakallur verður sendur at draga flaggið upp og at yla við tokulúðrinum. Tá ið ein lóta er fráliðin, koma tær so við og við.

Handilsmaðurin kemur kurlandi út á plássíð: »Komið nú, skjótt, skjótt, nú er ikki at draga heglarnar eftir sær.« Hann skipar fyrri, hvat ið fyrst skal leggjast saman. Tær eldru stakka, og tær ungu bera saman. Okkurt av tís, um fullturt

er, og sum liggur høgliga fyrri, verður borið inn. Tey vóru betur mannað nú, tí nú vóru 12-13 ára gomul børn komin afturat. Tey vóru ú sloppin úr skúlanum og vildu fegin vinna sær nøkur oyru. Sera ágrýtin vóru tey at bera saman.

Tá nú alt var samanborið og stakkað, vórðu stakkarnir tyrvdir við 2-3 lögum av máttum, og so ein prosending omanyvir og gekk útfra íneðra. So varð band bundið um miðjuna og eitt umleið ein fót yvir og gekk útfra í neðra. Steinar vórðu lagdir áprosendingina í neðra, so ikki vindurin slapp at bretta segldúkin uppfrá, um illveður skuldi brostið á.

Klokkan var mangan 8 og 9 við, áðrenn liðugt var at leggja saman. Tá Tá fyrstani kom alt fiskafólk inn í krambúðina at keypa. Krambakallarnir runnu, so sveittin lak av teimum. Tað horydist ikki mannamál, og øll vildu sleppa framat skivuni í senn og troðkaðu á. Tá mátti handilsmaðurin gera seg mælskan: »Tey eldru konufólkini skulu fyrst sleppa framat diskinum at keypa, tey ungu mugu stóðga!« Sum fráleið, fjarði av so við og við. Men klokkan var farinav 10, áðrenn krambakallarnir sluppu heim, og handilsmaðurin læsti tær tungu krambadyrnar. Teir vóru út-lúgvaðir.«

